

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: I. S., ev. č. X
st. přísl. X
t. č. pobytem X

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 29. 8. 2022, č. j. OAM-569/ZA-ZA12-D02-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2022, č. j. OAM-569/ZA-ZA12-D02-2022,
se zrušuje a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 8. 6. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále též „ČR“). V souladu s nařízením č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) žalovaný rozhodl, že státem příslušným k posouzení této žádosti je Španělské království (dále též „Španělsko“).

2. Z napadeného rozhodnutí a z údajů poskytnutých k žádosti, pohovoru ze dne 13. 6. 2022 a doplňujícího pohovoru ze dne 28. 6. 2022 vyplývají následující skutečnosti.
3. Žalobce z vlasti vycestoval letecky z Moskvy přes Minsk do Turecké republiky, odkud pokračoval do Zábřehu, kde zůstal přibližně dva týdny. Poté z Rijeky přicestoval vlakem do Prahy dne 7. 6. 2022. Důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že se žalobce obává, že by mohl v Ruské federaci (dále též „Rusko“) skončit ve vězení z důvodu účasti na nepovolených demonstracích, což je nyní v Ruské federaci považováno za trestný čin.
4. V průběhu pohovoru žalobce uvedl, že si vyřídil španělské vízum, protože v podstatě všechny konzuláty byly v Ruské federaci zavřeny. Od začátku však bylo jeho úmyslem přicestovat do ČR. Přicestoval společně se svým partnerem, se kterým však nejsou oficiálně registrovaní, protože to v Ruské federaci není možné. Znájí se od dubna roku 2017, od roku 2017 také sdílí společnou domácnost a mají společný rozpočet.

II. Žaloba

5. V žalobě v první řadě žalobce uvedl, že nesouhlasí s napadeným rozhodnutím a s přemístěním do jiného členského státu Evropské unie (dále též „EU“), do Španělského království. Žalobce má za to, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, a nedostatečně přezkoumal a vyhodnotil situaci žalobce.
6. Žalobce odmítl tvrzení žalovaného, že v jeho případě nelze aplikovat kritérium čl. 10 nařízení Dublin III, neboť podle žalovaného nepobývají na území jiného členského státu EU žalobcovi rodinní příslušníci. Žalobce však opakovaně vypověděl, že z Ruska na území ČR dorazil společně se svým partnerem O. D., který je v ČR žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, proti rozhodnutí ve věci jeho žádosti podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Žalovaný nevzal v úvahu, že žalobce se svým partnerem nemohou uzavřít registrované partnerství nejen na území Ruské federace, jíž jsou oba státními příslušníky, ale ani na území ČR, neboť ani jeden z nich ještě nezískal pobytové oprávnění, a navíc zákon č. 115/2006 Sb., o registrovaném partnerství neumožňuje uzavřít registrované partnerství dvěma cizím státními příslušníky na území ČR.
7. Žalobce také nesouhlasil s neaplikací čl. 11 nařízení Dublin III a s výrokem žalovaného, že na území členských států nepobývají žádní jeho rodinní příslušníci, když žalobce opakoval, že jeho rodinný příslušník, partner, se kterým žije ve společné domácnosti O. D., pobývá na území ČR. Se svým partnerem vede žalobce rodinný život, a to, že nemohou uzavřít sňatek nebo registrované partnerství souvisí s neochotou státu, jehož jsou státními příslušníky, přijmout zákon, který by jim uzavření sňatku nebo jiného obdobného institutu umožnil. Svá tvrzení opřel žalobce o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (dále též „ESLP“), především o rozsudek Schalk a Kopf proti Rakousku, ve kterém ESLP konstatoval, že stejnopohlavní páry mají rodinný život. Dále tvrzení žalobce podporuje rozsáhlá judikatura ESLP, která zavazuje členské státy respektovat rodinný a soukromý život cizinců (např. v rozsudku Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemí). Vzhledem k situaci, ve které se nachází partner žalobce, tedy v průběhu řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, se nemohou ani přesunout společně do Španělska, jak žalobce vypověděl při vstupním pohovoru.

8. Žalovaný dále ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce je držitelem dlouhodobého víza vydaného Španělským královstvím a z toho důvodu se rozhodl aplikovat čl. 12 nařízení Dublin III. K tomu žalobce uvedl, že v minulosti cestoval do ČR opakovaně, česká víza měl celkem čtyři. O vízum nyní požádal na zastupitelském úřadu Španělského království z toho důvodu, že nebylo možné získat vízum v jiném členském státě. Žalobce zdůraznil, že si nemohl tento svůj postup dostatečně dopředu promyslet a jednal pod tlakem okolností, neuváženě a unáhleně.
9. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, jak žalovaný postupoval při hodnocení toho, zda jsou splněna kritéria podle čl. 17 nařízení Dublin III, kdy podstatou tohoto článku jsou především humanitární důvody pro sloučení rodiny či kulturní důvody. Žalobce se odkazuje na rodinné důvody a dále na důvody související s kulturní blízkostí, kterou má žalobce k ČR. Je to především jazyková blízkost, schopnost socializace v prostředí ČR, možnost realizovat zde svůj soukromý a rodinný život, a rovněž má zde žalobce řadu přátel.
10. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření zdůraznil, že napadené rozhodnutí je v souladu s ustanovením § 11 odst. 2 věty druhé zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) rozhodnutím podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu uvedeného v ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Podle něj je státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení Dublin III Španělské království.
12. Žalovaný dále připomněl, že v průběhu správního řízení vyšlo najevo, že v případě předání žalobce v rámci řízení o mezinárodní ochranu do Španělska, pojedje jeho partner s ním. Žalovanému tedy není zřejmé, v čem by měl transport žalobce do Španělska ohrozit jejich vztahy, aby to odůvodňovalo použití výjimečných institutů. O žádosti partnera žalobce O. D. již bylo negativně pravomocně rozhodnuto.
13. Žalobce v žalobě neuvádí žádné další zásadní skutečnosti, pro které by v jeho případě nebylo možné předat řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany do Španělska. V žalobě nejsou patrné ani žádné osobní či rodinné důvody, pro které by měla být žádost řešena právě v ČR.
14. Příklad žalobce je dle žalovaného v souladu s čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III, který byl v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany držitelem schengenského víza. Na základě této informace požádal žalovaný Španělské království o převzetí žalobce a následně obdržel informaci, že Španělské království uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce.
15. Nad rámec uvedeného pak žalovaný připomněl, že se ve svém rozhodnutí zabýval i existencí případných nedostatků azylového řízení ve Španělsku.
16. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Průběh ústního jednání

17. Žalovaný trval na svém rozhodnutí, s podanou žalobou nesouhlasil a nedomníval se, že by vydal nezákonné nebo nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný měl tedy za to, že rozhodl zcela v souladu se zákonem a platnými předpisy EU. Pokud by rozhodnutí žalovaného znělo jinak, rozhodl by žalovaný v přímém rozporu s předpisy EU. Žalovaný v den podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobcem zjistil, že žalobce disponuje španělským vízem, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Žalovaný se zabýval i tím, zda ve Španělsku nejsou nedostatky v azylovém řízení, přičemž žádné nedostatky neshledal. I když má žalobce na území ČR svého druhu, který zde požádal o mezinárodní ochranu, tato mu nebyla udělena, a druh žalobce se bránil proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobou, o níž dosud nebylo rozhodnuto. Podle žalovaného nebylo možno uplatnit žádné další články nařízení Dublin III. Ve zbytku žalovaný odkázal na své rozhodnutí a vyjádření k žalobě.
18. Žalobce zejména uvedl, že nemůže odcestovat do Španělska bez svého partnera. S partnerem jsou ve vztahu od roku 2017. Žijí jako rodina bez oficiálního statutu, neboť v Rusku nelze zaregistrovat sňatek z důvodu homofobní definice LGBT ze strany státu. Odloučení od partnera bude psychicky náročné pro oba. Partner žalobce prohlašuje, že s ním případně odcestuje do Španělska, otázkou však je, jak je to s řešením jeho případu o získání mezinárodní ochrany, který je nyní projednáván na území ČR. Žalobce dále požádal, aby bylo zohledněno, že všechna schengenská víza, která získal od roku 2017, byla vydána velvyslanectvím ČR, a navíc nikdy neporušil vízový režim a neměl žádné problémy se zákonem v EU. Získat víza do Španělského království bylo nezbytným opatřením, nic jiného žalobci nezbývalo, neboť konzulát ČR v Moskvě od začátku války na Ukrajině přestal přijímat žádosti o vydání schengenských víz, španělská ambasáda však v té době vydávala víza dál. Dále žalobce upozornil na řadu negativních případů, které se udály osobám, které byly poslány do Španělska podle nařízení Dublin III, o nichž ví i žalovaný. Osoba přijede na území Španělského království, ale nemůže získat přístup k žádance opravňující k zařazení na první pohovor. I když žádanku získá, na pohovor se čeká minimálně 4 měsíce. Španělská migrační služba přitom bez pohovoru neumístí žadatele v táboře pro uprchlíky, ale nechává tyto lidi na ulici a nutí je porušovat zákon o pobytu. Žalobce uvedl, že problémy týkající se azylového řízení ve Španělsku se dozvěděl od známého, který byl ve stejném uprchlickém táboře jako on a který byl ve Španělsku, kde výše uvedené problémy měl a byl těmito okolnostmi donucen vrátit se do ČR, kde se znovu řeší jeho žádost. Hlavním důvodem podané žaloby však je skutečnost, že žalobce nemůže odjet bez svého partnera. Partner žalobce přitom nyní nemůže odjet, neboť se v ČR řeší jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce proto požádal soud, aby k výše uvedenému přihlédl.
19. K tomu žalovaný dodal, že se ve svém rozhodnutí zabýval azylovým systémem ve Španělsku, avšak nedospěl k závěru, že by tam docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení. Žádná z institucí EU nepřijala žádná opatření vůči azylovému řízení ve Španělsku a ani nebyla vydána žádná zpráva, že by docházelo k nedostatkům v azylovém řízení ve Španělsku. Tyto skutečnosti přitom uvádí žalobce až nyní, v podané žalobě to uvedeno nebylo. Pokud měl žalobce obavy z azylového řízení ve

Španělsku, měl je uvést již v podané žalobě. Žalobce sám přitom v průběhu pohovoru uvedl, že pokud by to bylo nutné, tak do Španělska odcestuje společně se svým druhem. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval tím, co bylo v den podání žádosti žalobcem a v den vydání napadeného rozhodnutí, tedy že disponoval španělským vízem, a bylo tedy povinností žalovaného se zabývat věcnou příslušností, tedy která země je příslušná rozhodnout o žádosti o mezinárodní ochranu žalobce. Samo Španělské království uznalo svoji věcnou příslušnost v této věci. Žalovaný se zabýval i rodinnými vztahy žalobce, rozhodnutí o tom ponechává na úvaze soudu.

20. Na závěr žalobce uvedl, že si přeje, aby jeho žádost o mezinárodní ochranu byla řešena v ČR. Žalobce sice požádal o španělské vízum, ale dostatečně vysvětlil, proč to udělal – bylo to vynucené opatření, protože jiné vízum v té době získat nemohl a jinak by nemohl odjet ze země. Partner žalobce má české vízum a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je řešena v ČR. Kdyby žalobce mohl před svým odjezdem získat české vízum, tak by o něj požádal, ale v té době už byl český konzulát zavřený.
21. Žalovaný trval na svém rozhodnutí, žalobu nadále považoval za nedůvodnou a navrhl soudu její zamítnutí v plném rozsahu.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), ve lhůtě stanovené v ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu.
23. Žalobní námitky se týkaly zejména toho, že žalovaný nesprávně uzavřel, že na situaci žalobce nelze aplikovat čl. 10 a 11 nařízení Dublin III. Dále žalobce nesouhlasil ani s tím, jak žalovaný postupoval při hodnocení toho, zda byla v případě žalobce splněna kritéria čl. 17 nařízení Dublin III.
24. Podle čl. 10 nařízení Dublin III *pokud má žadatel v členském státě rodinného příslušníka, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo v tomto členském státě přijato první rozhodnutí ve věci samé, je tento členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu za předpokladu, že dotčené osoby vyjádřily své přání písemně.*
25. Podle čl. 11 nařízení Dublin III *pokud několik rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců požádá o mezinárodní ochranu ve stejném členském státě současně nebo tak brzy po sobě, že řízení o určení příslušného členského státu může probíhat společně, a pokud by uplatnění kritérií stanovených tímto nařízením vedlo k jejich oddělení, je příslušný členský stát určen na základě těchto ustanovení: a) příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu všech rodinných příslušníků nebo svobodných nezletilých sourozenců je členský stát, který je podle kritérií příslušný k převzetí největšího počtu těchto osob; b) jinak je příslušný ten členský stát, který je podle kritérií příslušný k posouzení žádosti nejstaršího z nich.*
26. Podle čl. 17 odst. věty první nařízení Dublin III *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*

27. Čl. 10 a čl. 11 nařízení Dublin III hovoří o „rodinných příslušnících“, jejichž definice je stanovena v čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III, kdy „rodinným příslušníkem“ pro účely tohoto nařízení se rozumí tito členové rodiny žadatele nacházející se na území některého členského státu, pokud tato rodina existovala již v zemi původu:
- manžel či manželka žadatele nebo jeho nesezdaný partner či partnerka, se kterým/kterou žije v trvalém vztahu, pokud se k nesezdaným párům v právu nebo praxi dotčeného členského státu přistupuje podobně jako k párům sezdaným podle jeho právních předpisů o státních příslušnících třetí země,
 - nezletilé děti párů uvedených v první odrážce nebo žadatele, pokud jsou svobodné, a bez ohledu na to, zda se jedná o děti manželské, nemanželské nebo osvojené ve smyslu vnitrostátního práva,
 - je-li žadatelem svobodná nezletilá osoba, její otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se dospělá osoba nachází,
 - je-li osoba požívající mezinárodní ochrany nezletilá a svobodná, otec, matka nebo jiná dospělá osoba, která je za ni zodpovědná podle práva nebo praxe členského státu, na jehož území se osoba požívající mezinárodní ochrany nachází.
28. V nyní posuzovaném případě se krajský soud zaměřil zejména na to, jakým způsobem žalovaný posoudil možnost aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. V dané věci je totiž nesporné, že u žalobce nelze zcela jednoznačně považovat jeho partnera za rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III, a proto nebylo možné aplikovat čl. 10 a 11 nařízení Dublin III. Podle bodu 14 odůvodnění nařízení Dublin III platí, že členské státy by při jeho uplatňování měly mít na mysli především respektování rodinného života. Ty rodinné vazby, které jsou pro jeho aplikaci relevantní, pak nařízení Dublin III zohledňuje přímo v rámci jednotlivých objektivních kritérií pro určení příslušného státu. Ostatní rodinné vazby členské státy mohou, ale nemusí zohlednit v rámci čl. 17 nařízení Dublin III. Vztah žalobce a jeho partnera tedy bylo možné posoudit z pohledu čl. 17 nařízení Dublin III, jelikož v ČR k nesezdaným párům není přistupováno podobně jako k párům sezdaným, byť český právní řád v některých odvětvích s tímto typem soužití počítá a je obecně uznáváno, že i stejnopohlavní páry mají právo na společné soužití a rodinný život. Avšak čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III stanovuje kritéria rodinných příslušníků zcela jednoznačně, přičemž soud dospěl k závěru, že je nelze na žalobce a jeho partnera aplikovat z výše uvedených důvodů.
29. Jelikož žalobce byl držitelem španělského víza, za běžných okolností tak bylo možné dospět k závěru, že je dána příslušnost Španělského království k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však v průběhu správního řízení upozornil žalovaného na skutečnost, že na území ČR požádal o udělení mezinárodní ochrany jeho partner, se kterým žil v zemi původu ve společné domácnosti. Žalovaný se však s touto argumentací žalobce v napadeném rozhodnutí v rámci možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III vypořádal velmi stručně a nedostatečně.
30. Ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III upravuje tzv. doložku svrchovanosti, která zachovává členskému státu pravomoc převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu bez ohledu na kritéria upravená nařízením Dublin III. Členskému státu, který rozhoduje o přemístění žadatele, tedy dává možnost si podle svého vlastního

uvážení ponechat žadatele ve své vlastní jurisdikci, přestože v souladu s nařízením Dublin III má příslušnost k posouzení jeho žádosti jiný stát.

31. Podle Soudního dvora EU se každý členský stát může svrchovaně rozhodnout s ohledem na politické, humanitární a praktické úvahy, zda přijme žádost o mezinárodní ochranu k posouzení (rozsudek ze dne 4. 10 2018, *Fathi*, C-56/17, bod 53). S ohledem na rozsah posuzovací pravomoci takto přiznané členským státům je na dotčeném členském státu, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou diskrečním ustanovením podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, a sám akceptoval, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, k jejímuž posouzení není příslušný podle kritérií stanovených tímto nařízením (rozsudek ze dne 23. 1. 2019, *M. A. a další*, C-661/17, bod 59).
32. Tato možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu představuje diskreční oprávnění členského státu, nikoli jeho povinnost. Případné využití čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je otázkou správního uvážení žalovaného. Žadatel na něj proto nemá právní nárok.
33. Diskrece žalovaného ohledně využití či nevyužití čl. 17 nařízení Dublin III však není neomezená. Nejvyšší správní soud proto ve své judikatuře dovodil, že *pokud v konkrétním případě existují důvody hodné zvláštního zřetele, má žalovaný povinnost zdůvodnit, proč nevyužil diskrečního oprávnění* (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24).
34. Nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění vyjadřuje bod 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: *„Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením“*. Nejvyšší správní soud dodává, že v rámci případů hodných zvláštního zřetele jsou patrné dvě typové skupiny: *„V první řadě případy, kdy má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k České republice, resp. Česká republika má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby našemu státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou případy, kdy by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla“* (rozsudek ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24, bod 33).
35. S žalobcem pak lze souhlasit, že mezi okolnosti hodné zvláštního zřetele je podle judikatury třeba zařadit i tvrzení o existenci partnera či druha na území ČR (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44), v nyní posuzovaném případě konkrétně partnera, o jehož žádosti o udělení mezinárodní ochrany je na území ČR vedeno řízení. Není proto pravdou, jak tvrdí žalovaný, že se v tomto případě vůbec neměl povinnost zabývat možností aplikace čl. 17 nařízení Dublin III z toho důvodu, že partner žalobce nesplňuje podmínky definice čl. 2 nařízení Dublin III. Podle názoru soudu naopak tuto povinnost měl, protože v případě žalobce vyvstaly důvody hodné zvláštního zřetele – existence partnera, na něhož nelze aplikovat definici rodinného příslušníka dle čl. 2 písm. g) nařízení Dublin III, ale se kterým

žalobce v zemi původu žil ve společné domácnosti, nemohli však uzavřít sňatek ani registrované partnerství a tím svůj svazek oficiálně stvrdit, protože to není v Ruské federaci možné.

36. Žalovaný v napadeném rozhodnutí však pouze stručně uzavřel, že nenašel řádné důvody pro aplikaci čl. 17, a nezabýval se okolnostmi konkrétně uvedenými žalobcem – tedy tím, že žalobce má v ČR partnera, který zde požádal o mezinárodní ochranu, a nezabýval se ani tím, že partner žalobce proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně (řízení je vedeno pod sp. zn. 41 Az 25/2022), o níž ke dni rozhodnutí soudu, tj. 8. 11., dosud nebylo zdejším soudem rozhodnuto (rozhodují žalovaného ve věci partnera žalobce bylo zdejším soudem zrušeno dne 16. 11. 2022, pod č.j. 41 Az 25/2022-92). Žalovaný přitom musel v době vydání napadeného rozhodnutí vědět, že byla partnerem žalobce podána žaloba proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, neboť ji podal dne 25. 7. 2022, napadené rozhodnutí pak bylo vydáno žalobcem až dne 29. 8. 2022. Žalovaný tedy nesprávně odkázal na tvrzení žalobce, že v případě přemístění žalobce do Španělského království pojede jeho partner s ním, když věděl, že partner žalobce nemůže opustit ČR, dokud nebude o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany definitivně rozhodnuto (§ 49a odst. 2 zákona o azylu).
37. Žalovaný měl tedy zvážit možnost využití diskrečního oprávnění stanoveného v čl. 17 nařízení Dublin III a případný negativní závěr řádně odůvodnit, což však podle zdejšího soudu neudělal. Žalovaný se nevěnoval vztahu žalobce a jeho partnera, ani se nevěnoval dostatečně tomu, že ohledně žádosti o udělení mezinárodní ochrany partnerovi žalobce nadále probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany v ČR, a pouze odkázal na prohlášení žalobce, že v případě přemístění žalobce do Španělska pojede jeho partner s ním.
38. Podle názoru krajského soudu tedy měl žalovaný zohlednit rodinné vazby žalobce s jeho partnerem, ač nejsou sezdáni v oficiálním svazku. Uvedená rodinná vazba sice není v nařízení Dublin III explicitně vyjádřena, její posouzení však může spadat pod čl. 17 tohoto nařízení, kdy na základě diskrečního oprávnění obsaženého v čl. 17 měl žalovaný posoudit tento rodinný vztah, nadto v situaci, kdy je sice již negativně rozhodnuto o žádosti partnera žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR, avšak byla podána žaloba ke krajskému soudu, který o žalobě rozhodnul dne 16. 11. 2022.
39. Co se týče žalobní námitky týkající se nedostatků azylového řízení ve Španělsku, krajský soud konstatuje, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval kvalitou španělského azylového řízení, přičemž vycházel z Informace OAMP, Španělsko – Azylový systém ze dne 23. 8. 2022. Z informace je patrné, že v řízeních dochází k průtahům a azylová střediska bývají někdy přeplněná, avšak v této souvislosti se jinak neobjevují žádné další negativní informace. Ubytování je poskytováno všem žadatelům o mezinárodní ochranu až do vyčerpání maximální doby 18 měsíců. Z uvedeného materiálu pak nikterak nevyplývá, že by nedostatky nastíněné žalobcem byly systémového charakteru. Podle názoru soudu tak žalovaný vycházel z aktuálních a dostatečných informací o španělském azylovém řízení, z nichž nevyplynuly žádné závažné systémové nedostatky, které by mohly na žalobce negativně dopadnout v případě jeho přesunu do Španělska. Uvedené odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí tak soud považuje za dostatečné.

VI. Závěr a náklady řízení

40. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že jí v plném rozsahu vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil s tím, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
41. V dalším řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany je žalovaný vázán právním názorem krajského soudu obsaženým v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci úspěšný žalobce o přiznání náhrady nákladů řízení nepožádal a krajský soud ani ze spisu nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly, proto soud rozhodnul, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II. rozsudku). Žalovaný byl v řízení neúspěšný, a proto právo na náhradu nákladů nemá (výrok III. rozsudku).

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 1. listopadu 2022

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce